

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. T. H., zast. Mgr. Andreou Urban Jarabicovou, advokátkou AK Praha 6, Brunclíkova 1823/4**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2013, čj. OAM-297/ZA-ZA02-HA08-2013, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013 neudělil žalovaný správní orgán žalobci mezinárodní ochranu, a to s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojl včasnou žalobou, uvedl, že správní orgán dle jeho názoru nepostupoval v jeho věci tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, nezbytném pro soulad jeho úkonů s požadavky § 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), čímž došlo k porušení jeho ust. § 3. Nesprávné bylo zaměření zkoumání žalovaného na to, zda žalobce je ohrožen vážnou újmou toliko ze strany veřejné moci, žalobce zde odkazuje na § 2 zákona o azylu, upravujícího pojem pronásledování a vážné újmy, kdy původcem těchto jevů může být i soukromá osoba. Žalobce při pohovoru uvedl, že si ve

Vietnamu vypůjčoval peníze, protože má nemocné dítě a neměl na splácení. Za tímto účelem vycestoval do ČR. Věřitelé mu vyhrožovali fyzickým násilím a likvidací, tvrdili, že ho zbaví majetku. Na policii se neobrátil, protože nemá, na rozdíl od svých věřitelů, ani svědky, ani peníze, kterými by mohl „motivovat“ vyšetřovatele. Do jiné části Vietnamu se přestěhovat nemohl, k takovému kroku by potřeboval povolení, které by neobdržel a bez kterého byl měl problémy, např. se sehnáním práce. Správní orgán uvádí, že žalobce se dostal do těžké situace vlastní vinou, ovšem opomněl, že má ve vlasti nemocné dítě, které potřebuje značné finanční prostředky, aby mu mohl zabezpečit náležitou lékařskou péči, proto si peníze vypůjčil od soukromých osob. Následně však svým věřitelům nedokázal splácet, vlast proto opustil, aby vydělal na splácení a péči pro své dítě. Žalobce však má problémy s věřiteli, coby soukromými osobami, je pronásledován a veřejná moc mu není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před tímto pronásledováním. Správní orgán měl rovněž přihlídnout ke Zprávě o dodržování lidských práv ve Vietnamu v r. 2012, kterou zveřejnil U.S. Department of State. Z ní plyne, že korupce ve vládě, soudním systému a policii je na celém území Vietnamu velmi rozšířena. Neexistuje zde efektivní mechanismus pro použití stížnosti proti zneužívání moci státními orgány, navíc o nich rozhodují stejní lidé a bují zde velká korupce, nedostatek nezávislosti a nezkušenost. Ústava sice zajišťuje svobodu pohybu v rámci země, vláda však stanovila určitá omezení, místní policie vyžaduje, aby se občané registrovali, když někde zůstanou přes noc v jakémkoliv místě mimo místa jejich trvalého pobytu. V některých oblastech země jsou tyto požadavky prosazovány velmi striktně. Přestěhování se bez povolení má za následek omezení veřejného vzdělávání a zdravotní péče. Značným problémem zůstává korupce u policie na všech úrovních, taková jednání zůstávají beztrestnými. Obdobné závěry uvádí zpráva Global Corruption Barometer (2013) i organizace Transparency International. Zde jsou potvrzeny závěry žalobce, že mu sice hrozí pronásledování „pouze“ ze strany soukromých osob, ale stát není schopen zajistit mu ochranu na celém území domovského státu. Žalobce je přesvědčen, že v případě jeho návratu do země původu bez peněz, které dluží, by mohlo být ohroženo jeho základní právo, garantované čl. 2 Evropské úmluvy o lidských právech, a to právo na život. K argumentu žalovaného, že žalobce několikrát pobýval ve Vietnamu bez jakékoliv újmy, uvádí, že při svých pobytech ve vlasti ovšem splácel svůj dluh, byť ne v celé výši. Od poslední návštěvy se situace ovšem změnila, neplatil svým věřitelům tak, jako do r. 2010. Jelikož kvůli pobytu ve vězení nemohl žalobce vydělavat, dostal se do svízelné situace, která by návratem do vlasti mohla zapříčinit jeho fyzickou likvidaci. Žalobce proto žádal zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Písemným vyjádřením ve věci ze dne 12. 12. 2013 žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek žalobce, odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi a použité informace o zemi původu. Žalovaný trvá na správnosti svého rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, posuzoval případ ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro své posouzení situace. Tvrzeným důvodem žádosti žalobce je jeho neochota k návratu domů, neboť se obává reakce

věřitelů, kterým dosud nesplatil dluh a dalším jeho důvodem je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť pozbyl povolení k pobytu za účelem podnikání a chce zde zůstat a pracovat. Vlast žalobce opustil v listopadu 2005 za účelem podnikání v ČR, v současné době zde nemá povolení k pobytu, což je důvodem jeho žádosti. Ve Vietnamu je hodně zadlužený, má tam nemocného syna, který vyžaduje finančně náročnou lékařskou péči, žalobce se odmítá do Vietnamu vrátit, protože nemá peníze na splacení dluhu a obává se reakce věřitelů. V průběhu řízení pak potvrdil, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání kvůli obchodu s narkotiky, v září 2011 mu byl uložen v ČR trest odnětí svobody na 36 měsíců, propuštěn byl ale již po 23 měsících. Od srpna 2013 je proti němu vedeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, a to v délce trvání 5 let. Za dobu zdejšího pobytu se třikrát vrátil do vlasti, a to v letech 2007, 2008 a 2010. V ust. § 12 jsou azylové důvody taxativně vymezeny, v případě žalobce jde osobu, která ve vlasti nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, žalobce nezmínil ani žádnou diskriminaci své osoby ve vlasti z azylově relevantních důvodů. Ve Vietnamu dluží jeho manželka (jak plyne z dlužních úpisů) peníze věřitelům, kteří by v případě návratu žalobce do vlasti tento dluh vymáhali a dle něho by mu hrozilo i nebezpečí zabití. Uvedený dokument, který má potvrzovat uznání dluhu, je datován až k 15. 6. 2013 a co více, dluh je psán na manželku žalobce, pobývající ve Vietnamu, žalobce však tvrdí, že si peníze půjčil již v r. 2006, uznání dluhu se tak jeví naprosto účelovým. Dle výpovědi žalobce na dluh z r. 2006 nic nezaplatil, neboť prý všechny peníze, které si v ČR vydělal, posílal manželce a šly na léčení syna. Rovněž v průběhu pohovorů žalobce tvrdil, že nic nesplatil, v žalobě však uvádí, že v průběhu svých pobytů ve vlasti dluh splácel, i tato tvrzení nelze vidět jinak, než jako účelová. Žalovaný je přesvědčen, že lze uzavřít, že žalobce během svých pobytů ve Vietnamu žádné problémy s věřiteli kvůli svým dluhům neměl. V pohovoru uvedl, že věřitel věděl, že manželka nemá peníze a syn je nemocný a byl ochoten se splácením dluhu posečkat, sedm let tak žalobce bez jakékoliv újmy dluh nesplácel a tvrzení, že nyní by byl ohrožen na životě, se jeví jako přehnané a záměrně uváděné. Dle zákona o azylu musí být původcem pronásledování státní orgány, soukromé osoby tehdy, lze-li prokázat, že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit před takovým jednáním ochranu. Skutečnost, že žadatel má obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v rámci řízení nebyly vyvráceny – zde žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004. Dále pak např. z rozsudku téhož soudu, čj. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004 cituje – „Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů, uvedených v § 12 zákona o azylu“. Žalovaný podotýká, že žalobcem namítané případné vymáhání dluhu věřiteli není důvodem pro udělení azylu, povinnost platit dluhy a jejich oprávněné vymáhání věřiteli je běžnou občanskoprávní praxí, a to nejen ve vlasti žalobce, ale i v České republice, rovněž celosvětově. Pokud by pak byl dluh vymáhán nelegálně, žalobce může své problémy s nelegálním nátlakem ze strany soukromých osob, řešit prostřednictvím státních orgánů své země. Žalovaný

zdůrazňuje, že žadatel v průběhu řízení nijak neprokázal, že by mu skutečně hrozilo pronásledování ze strany soukromých osob a už vůbec, že by proti tomu podnikl určité kroky. Za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám uvedl snahu o získání možnosti zůstat v ČR a vydělávat peníze, avšak právní úpravu pobytu cizinců na zdejší území upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institut mohl žalobce využít. V dalším pak žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 170/2004 z 26. 8. 2004, v němž soud konstatuje, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti, rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutkový stav věci má správní orgán dle § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl. Na základě jím uvedených skutečností dospěl správní orgán k závěru o účelovosti žalobcovy žádosti, s cílem legalizace zdejšího pobytu, kdy žalobce byl předčasně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v srpnu 2013, trest mu byl udělen za obchodování s narkotiky. Okresní soud v Lounech ve vyjádření z 24. 9. 2013 uvádí, že místo toho, aby žalobce realizoval jemu udělené vyhoštění, požádal o mezinárodní ochranu, při své žádosti ovšem žádný zámět požádat o mezinárodní ochranu nesdělil, naopak uhradil veškeré své pohledávky v ČR a uváděl i kontakt na svou přítelkyni, která mu měla zajistit prostředky na cestu do Vietnamu, opakovaně uváděl, že tam na něj čeká rodina a má zájem co nejrychleji opustit ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany pak podal až poté, kdy mu bezprostředně hrozilo, že by se musel vrátit do Vietnamu, v této souvislosti žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 423/2004 a 2 Azs 137/2005 z 20. 10. 2005 a 9. 2. 2006. Žalovaný řádně posoudil jak žalobcovu osobní, sociální, i ekonomickou situaci, jeho zdravotní stav i věk, neshledal žádné důvody, hodné mimořádného zřetele pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, nebyly shledány žádné skutečnosti, relevantní situacím, upraveným ust. § 14a) zákona o azylu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 9. 2013, uvedl, že je státním občanem Vietnamu a téže národnosti, v zemi původu žije jeho rodiče, 6 sourozenců, manželka a dva synové. Jeden bratr pobývá ve Znojmě. Žalobce pobýval ve vlasti do r. 2005, od té doby žije v ČR, v r. 2007, 2008 a 2010 cestoval do Vietnamu za rodinou. Je ženatý, bez vyznání, má SŠ vzdělání, pracoval jako lesník a stavební dělník. Ve Vietnamu má být. Z vlasti odjel 1. 11. 2005 za účelem podnikání do ČR. Cestoval z Hanoje letecky, přes Francii. V současné době nemá povolení k zdejšímu pobytu, ve Vietnamu je hodně zadlužený, protože tam má nemocného syna, peníze dluží soukromým osobám. Syn musí chodit na čištění krve, chybí mu krevní destičky. V současné době žalobce nemá čím splatit dluh, nemůže se vrátit. V r. 2011 byl souzen v ČR za prodej narkotik, v srpnu 2013 mu bylo vydáno vyhoštění do r. 2018. Součástí spisu je rukou psaný dlužní úpis, potvrzený razítkem obecního národního výboru dne 15. 6. 2013, s tím, že jako dlužník je označena manželka žalobce (jak uváděno výše). V rámci pohovoru žalobce dne 16. 9. 2013 uvedl, že o mezinárodní

ochranu žádá, protože ve Vietnamu má velké dluhy, má strach, že pokud se vrátí, nemá peníze na splacení dluhů, mohl by mít potíže s věřiteli. Vietnam za dobu zdejšího pobytu, upraveného prostřednictvím víza za účelem podnikání do 25. 11. 2011, navštívil třikrát. Z vězení byl předčasně propuštěn 14. 8. 2013. V r. 2006 si půjčil peníze za účelem léčby syna, jedná se o velkou částku s úrokem. Léčba je drahá, někdy ho museli posílat až do Singapuru. Syn bydlí s matkou, ale ta je také nemocná se srdcem. Rodina proto není schopna splácet dluh, s úroky dluží kolem milionu korun. Pokud by se žalobce vrátil a nebyl schopen splácet dluh, věřitelé by mohli ohrozit celý jeho život, zabavit veškerý majetek, proto by chtěl zůstat ještě zde, nalézt práci a pomoci splácet dluh. Když si peníze vypůjčili, bylo zapotřebí provést mnohá vyšetření, vše bylo drahé, nespláceli ani dluh, ani úroky. Dluh měli sepsán mezi sebou, to bylo ale soukromé, žalobce chtěl, aby to bylo oficiálně stvrzeno, proto volal domů, aby došli na úřad ověřit podpisy a byl důkaz o dluhu. Peníze, které zde žalobce vydělal, posílal domů manželce, ty ale stačily jen léčbu, ne na splacení dluhu. Věřitel viděl, že manželka i syn jsou nemocní, dal jim na splacení dluhu čas, když byl žalobce ve vězení, manželka pracovala jako švadlena, ale vydělala sotva na živobytí pro sebe a syny. Věřitel by mohl žalobce zbít nebo jinak ohrozit, mohl by ho i zažalovat. Po celou dobu se domlouvali na odkladu splátky dluhu, ale věřitelé již rodině nevěří a chtějí zpět své peníze. Kvůli těmto potížím se žalobce nemůže vrátit a potřebuje nějaký čas, aby našel způsob řešení. Syn je už téměř vyléčený, žalobce žádá o humanitární azyl, aby mohl vydělat peníze a pomoci rodině. Dne 16. 9. 2013 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil o zemi původu za účelem zhodnocení situace, žalobce uvedl, že tamní situaci zná, zdravotní péče tam není taková, jaká by měla být. I když je člověk pojištěný, stejně musí v nemocnici platit, pojišťovna uhradila i v případě jeho syna malou částku. Rodina nedostala žádnou dávku či podporu, museli se o sebe postarat sami. Pokud se u lékaře nezaplátí, lepší péči člověk nedostane, vše se musí platit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního

zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po přezkoumání věci, které provedl v souladu s ust. § 51 s.ř.s., se souhlasem účastníků řízení, uvádí, že se zcela ztotožnil s hodnocením případu tak, jak konstatoval správní orgán na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Je zcela nepochybné, že žalobce v zemi původu nezažil žádné problémy, které by mohly být hodnoceny jako azylově relevantní, protože jednoduše o žádných problémech, které by v zemi původu před dobou svého opuštění vlasti případně měl, vůbec nehovořil. Odjel za účelem výdělků do České republiky a s opuštěním země původu neměl žádné problémy, dokonce se tam v průběhu zdejšího dlouhodobého pobytu třikrát bez problémů vrátil. Jeho problémy vznikly poté, co s ohledem na své uvěznění již neměl možnost prodloužit zdejší pobyt za účelem podnikání. Jím uváděné

skutečnosti tak v skutku nelze hodnotit jinak, než jako naprosto účelové, a to jak v souvislosti s ust. § 12, tak i § 14a) zákona o azylu, a to dokonce v souvislosti s tím, že po jeho tvrzení, že musí odjet domů, kde ho očekává rodina, byl předčasně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, aby následně zdejší území neopustil a hodlal zdejší pobyt naopak pozdržet žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcovo tvrzení o pronásledování v zemi původu ze strany soukromých osob je v žalobě, dle přesvědčení soudu, uváděno zcela účelově, neboť o žádné skutečnosti, která by nasvědčovala jeho dřívějšímu pronásledování ze strany soukromých osob, v průběhu správního řízení nehovořil. Argumentace žalovaného, uváděná výše, o nemožnosti jakéhokoliv domýšlení skutkových okolností ze strany žalovaného je tak naprosto na místě a správná. Pokud žalobce zmínil azyl humanitárního charakteru v průběhu správního řízení, i tuto argumentaci nenaplnění podmínek zvláštního zřetele hodných, tak, jak žalovaný uvedl na str. 5 a 6 svého rozhodnutí, považuje soud za adekvátní, k této úvaze měl žalovaný dostatečné podklady. Konečně, soud konstatuje, že v líčení případného žalobcova ohrožení, které by mohlo nastat ze strany soukromých osob po jeho návratu do země původu, nelze spatřit žádnou hrozbu vážné újmy, azylově relevantní, jak tato právní úprava uvedena shora, neboť žalobcem nastíněné možné ohrožení je naprosto vágní a hypotetické, i v průběhu pohovoru žalobce sám uvedl, že věřitel by ho mohl zbít, nebo zažalovat apod., což však nijak nekoresponduje s ohrožením, které má na mysli ust. § 14a) zákona o azylu. Soud je přesvědčen, že situací žalobce se správní orgán zabýval velmi zodpovědně, vážně a vyčerpávajícím způsobem, v dané věci nelze vytknout žádnou nezákonnost či vadu řízení, podmínky ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje a správní orgán nemohl rozhodnout v jeho věci jinak, než jak rozhodl napadeným rozhodnutím. Žádost žalobce nelze, po přezkoumání věci, hodnotit jinak, než jako naprosto účelovou, podanou z důvodu snahy o legalizaci zdejšího pobytu. Soud za takového stavu věci žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. července 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová